

JUSTITSMINISTERIET

Civilafdelingen

Dato: 21. februar 2014
Kontor: Procesretskontoret
Sagsbeh: Anders Forman
Sagsnr.: 2013-4001-0123
Dok.: 1011560

GRUND- OG NÆRHEDSNOTAT

vedrørende forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 861/2007 af 11. juli 2007 om indførelse af en europæisk småkravsprocedure og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure

KOM(2013)794 endelig

Sagen er omfattet af retsforbeholdet.

Resumé

Sagen er omfattet af retsforbeholdet. Forslaget til forordning er fremsat på baggrund af Kommissionens rapport om anvendelsen af forordningen om indførelse af en europæisk småkravsprocedure. Forslaget har til formål at afhjælpe de mangler, der påpeges i rapporten, med henblik på at forbedre muligheden for en forenklet og effektiv behandling af grænseoverskridende tvister om mindre krav og reducere de økonomiske ulemper som følge af omkostningstunge retssager. Forslaget har hverken lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser. Forslaget vurderes at være i overensstemmelse med nærhedsprincippet. Der ses ikke at foreligge offentlige tilkendegivelser om de øvrige medlemsstaters holdninger til forslaget. Regeringen er overordnet positivt indstillet over for tiltag, der kan forenkle og fremskynde søgsmål om krav af mindre værdi på tværs af grænserne, og er på den baggrund generelt positiv over for initiativer, som har til formål at styrke den gældende ordning for behandlingen af grænseoverskridende sager om mindre krav. Der lægges i den forbindelse vægt på, at en forenklet procesform fortsat lever op til de generelle retssikkerhedsmæssige krav, der stilles til domstolenes behandling af tvister.

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

1. Baggrund

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 861/2007 om indførelse af en europæiske småkravsprocedure¹ blev vedtaget den 11. juli 2007 og har været anvendt i EU (undtagen Danmark) siden den 1. januar 2009. Forordningen har til formål at forenkle og fremskynde behandlingen af grænseoverskridende retstvister vedrørende krav på højst 2.000 EUR på det civil- og handelsretlige område og at nedbringe omkostningerne forbundet hermed.

Der er tale om en valgfri procedure, der kan anvendes som supplement til de procedurer, der findes i medlemsstaternes lovgivning.

Forordningen indeholder desuden regler om anerkendelse og fuldbyrdelse af domme efter småkravsproceduren, idet den indebærer, at en dom afsagt i en medlemsstat efter småkravsproceduren kan fuldbyrdes umiddelbart uden anvendelse af den såkaldte eksekvaturprocedure, dvs. en procedure i fuldbyrdelsesstaten, som fastslår, at dommen kan fuldbyrdes.

Småkravsproceduren er kendetegnet ved, at den som udgangspunkt er skriftlig og underlagt stramme tidsfrister. Det tilstræbes i forordningen, at kommunikationen i sagen foregår elektronisk. Der er endvidere ingen forpligtelse til at lade sig repræsentere ved en advokat, og retten bistår om nødvendigt parterne under processen. Desuden skal den tabende part kun dække sagens omkostninger, hvis de står i et rimeligt forhold til kravets værdi.

Efter forordningens artikel 28 fremlægger Kommissionen senest den 1. januar 2014 en rapport, der gennemgår anvendelsen af den europæiske småkravsprocedure, herunder navnlig om den fastsatte beløbsgrænse på 2.000 EUR. Rapporten ledsages om nødvendigt af et forslag om tilpasning af forordningen.

Kommissionen fremlagde den 19. november 2013 sin rapport om forordningens anvendelse.² Rapporten konkluderer, at forordningen har forbedret og forenklet behandlingen af grænseoverskridende tvister om mindre krav i EU. Det anføres dog samtidig, at småkravsproceduren stadig er forholds-

¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 861/2007 af 11. juli 2007 om indførelse af en europæiske småkravsprocedure.

² Rapport fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg om anvendelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 861/2007 om indførelse af en europæisk småkravsprocedure.

vis ukendt og anvendes forholdsvis sjældent. Der konstateres endvidere en række konkrete problemer vedrørende dele af forordningen, og det konkluderes, at disse problemer bedst kan løses gennem en ændring af forordningen.

Kommissionen har på den baggrund fremsat nærværende forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordningen om indførelse af en europæisk småkravsprocedure og forordningen om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure.³

Det danske retsforbehold

Forslaget fremsættes med hjemmel i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF), tredje del, afsnit V.

Ifølge artikel 1 i protokollen om Danmarks stilling deltager Danmark ikke i vedtagelsen af foranstaltninger, der foreslås i henhold til TEUF, tredje del, afsnit V, og ifølge protokollens artikel 2 er ingen af de foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til TEUF, tredje del, afsnit V, bindende for Danmark, ligesom de ikke finder anvendelse i Danmark ("retsforbeholdet").

2. Indhold

2.1. Generelt

Forslaget til forordning er fremsat efter TEUF artikel 81 om etablering af civilretligt samarbejde.

Forslaget er fremsat på baggrund af Kommissionens rapport om anvendelse af forordningen om indførelse af en europæisk småkravsprocedure.

Forslaget har til formål at afhjælpe de mangler, der påpeges i rapporten, med henblik på at forbedre muligheden for en forenklet og effektiv behandling af grænseoverskridende tvister om mindre krav og reducere de økonomiske ulemper som følge af omkostningstunge retssager.

³ Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 861/2007 af 11. juli 2007 om indførelse af en europæisk småkravsprocedure og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure.

På denne baggrund indeholder forslaget en række ændringsforslag til den gældende forordning. Det drejer sig bl.a. om en udvidelse af forordningens anvendelsesområde ved at øge beløbsgrænsen fra 2.000 EUR til 10.000 EUR og ved at ændre (udvide) definitionen af de ”grænseoverskridende sager”, som kan behandles efter småkravsproceduren.

Forslaget indebærer desuden en øget anvendelse af elektroniske kommunikationsmidler og en pligt for retterne til at bruge videokonference og andre midler til fjernkommunikation ved retsmøder og bevisoptagelse. Samtidig foreslås der indført et loft for retsgebyrer i forbindelse med proceduren og en pligt for medlemsstaterne til at indføre midler til fjernbetaling af retsgebyrer mv.

De væsentligste dele af de foreslåede ændringer gennemgås under pkt. 2.2 nedenfor.

2.2. Nærmere om hovedelementerne i forslaget

2.2.1. Forhøjelse af forordningens beløbsgrænse

Det påpeges i Kommissionens rapport om forordningens anvendelse, at den nuværende grænseværdi på 2.000 EUR i høj grad begrænser muligheden for at anvende proceduren. Dette vurderes navnlig at være til skade for små og mellemstore virksomheder, hvis krav ofte overstiger den gældende beløbsgrænse.

Der foreslås på den baggrund en forhøjelse af grænseværdien fra 2.000 EUR til 10.000 EUR med henblik på at udvide muligheden for at anvende småkravsproceduren i væsentligt flere tilfælde, herunder ikke mindst i grænseoverskridende tvister om krav, der involverer små og mellemstore virksomheder.

2.2.2. Udvidet definition af grænseoverskridende sager

Den gældende forordning begrænser anvendelsen af småkravsproceduren til ”grænseoverskridende sager”, hvorved skal forstås sager, hvor mindst en af parterne har bopæl eller sædvanligt opholdssted i en anden medlemsstat end den, hvor den ret, som behandler sagen, er beliggende.

Med Kommissionens forslag lægges der op til en udvidelse af forordningens geografiske anvendelsesområde, som skal gøre det muligt at anvende

småkravsproceduren i flere sager, som har en grænseoverskridende karakter.

Det foreslås således, at proceduren skal kunne anvendes i sager, hvor parterne har bopæl i samme medlemsstat, men hvor sagen har et betydeligt grænseoverskridende element, herunder hvor f.eks. kontraktens opfyldelsessted, stedet for en skadestilføjelse eller fuldbyrdelsesstedet for en retsafgørelse er i en anden medlemsstat end bopælslandet.

Det er navnlig hensigten, at det skal være muligt at anvende proceduren i tilfælde, hvor fordringshaveren efter Bruxelles I-forordningen⁴ har valgt mellem at anlægge sag ved retterne i den medlemsstat, hvor parterne begge har bopæl, eller i den medlemsstat, hvor f.eks. en kontrakten skal opfyldes.

Endvidere indebærer forslaget, at proceduren vil kunne anvendes i sager, der anlægges i en medlemsstat af eller mod en tredjelandstatsborger, herunder f.eks. mod virksomheder, der er beliggende i et tredjeland.

Det fremhæves i Kommissionens begrundelse for forslaget, at rettens forpligtelse til at undersøge, om kravet er omfattet af forordningen, indebærer, at risikoen for misbrug af proceduren er minimal.

2.2.3. Øget anvendelse af elektroniske kommunikationsmidler

Den gældende forordning giver i et vist omfang mulighed for elektronisk kommunikation mellem parterne og retten. Det er således muligt at fremsende den indledende anmodning elektronisk til retten i de medlemsstater, hvor dette accepteres. Det er dog ikke muligt at foretage elektronisk forkyndelse af dokumenter for parterne.

Flere medlemsstater har imidlertid indført elektronisk forkyndelse. Efter forslaget sidestilles forkyndelse af dokumenter, der sker elektronisk, med forkyndelse pr. post. Formålet hermed er at reducere omkostningerne og tidsforbruget i medlemsstater, der vælger at indføre elektronisk forkyndelse. Endvidere foreslås det, at den øvrige skriftlige kommunikation under sagen mellem parterne og retten i øvrigt skal ske elektronisk, såfremt dette er accepteret af parterne.

⁴ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område.

2.2.4. Pligt til at bruge fjernkommunikationsmidler i forbindelse med retsmøder og bevisoptagelse

Den gældende småkravsprocedure er som udgangspunkt en skriftlig procedure, og der afholdes alene mundtlige retsmøder eller optages bevis, f.eks. i form af mundtlig vidneforklaring, hvis det er nødvendigt for at afsige dom.

På trods af muligheden for at bruge fjernkommunikationsudstyr afholdes der ifølge Kommissionen i praksis ofte retsmøder, som kræver parternes tilstedeværelse.

Efter forslaget lægges der op til, at retsmøder alene afholdes i ekstraordinære tilfælde, hvor det f.eks. ikke er muligt at afsige dom på det foreliggende skriftlige bevismateriale. Endvidere indføres en forpligtelse for retterne til at afholde retsmøder ved videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi, hvis den part, der skal høres, er bosiddende i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor den kompetente ret er beliggende. Såfremt en part anmoder om et mundtligt retsmøde, skal et sådant dog afholdes.

2.2.5. Indførelse af et loft for retsgebyrer og midler til fjernbetaling

Den gældende forordning regulerer ikke opkrævning af retsgebyrer i forbindelse med småkravsproceduren. Det påpeges i Kommissionens rapport om forordningens anvendelse, at retsgebyrer – navnlig i medlemsstater, hvor disse er uforholdsmæssigt høje – kan afholde fordringshavere fra at anlægge sag.

Forslaget tilsigter ikke at harmonisere retsgebyrerne i medlemsstaterne, men lægger derimod op til, at der indføres et loft for størrelsen af retsgebyrerne, der kan opkræves af retterne i medlemsstaterne ved anvendelse af småkravsproceduren. Formålet hermed er at sikre, at gebyret står i et rimeligt forhold til kravets værdi.

Det foreslås, at retsgebyret højst må udgøre 10 % af kravets værdi, og at et eventuelt mindstegebyr højst må udgøre 35 EUR.

Endvidere foreslås en forpligtelse for medlemsstaterne til at indføre midler til fjernbetaling af retsgebyrer, f.eks. ved bankoverførsel eller onlinebetaling med kredit- eller betalingskort.

2.2.6. Begrænsning af kravet om oversættelse af formular D i forbindelse med fuldbyrdelse af retsafgørelsen

I forbindelse med fuldbyrdelse af en retsafgørelse truffet efter forordningen om indførelse af en europæisk småkravsprocedure skal den part, der anmoder om fuldbyrdelse, fremlægge en autoriseret oversættelse af attesten vedrørende retsafgørelsen i den såkaldte formular D (forordningens bilag IV) til de(t) officielle sprog i den medlemsstat, hvor afgørelsen skal fuldbyrdes.

Kommissionen har i sin rapport anført, at det kun er formularens punkt 4.3 om retsafgørelsens konklusion, der behøver at blive oversat, da de andre punkter allerede findes på alle sprog. Kravet om, at formular D skal oversættes, vurderes derfor at medføre unødvendige omkostninger for den part, som ønsker at fuldbyrde en retsafgørelse truffet efter småkravsproceduren.

Det foreslås derfor at begrænse kravet om oversættelse til kun at omfatte punkt 4.3 i formular D.

2.2.7. Pligt for medlemsstaterne til at give oplysninger om retsgebyrer mv.

Medlemsstaterne er efter den gældende forordning forpligtet til at meddele Kommissionen en række oplysninger. Det drejer sig bl.a. om oplysninger om, hvilke retter der er kompetente, og hvilke kommunikationsmidler og sprog der accepteres mv.

Efter forslaget forpligtes medlemsstaterne til endvidere at meddele Kommissionen, hvilke retsgebyrer der opkræves, og hvilke betalingsmetoder der accepteres. Ligeledes forpligtes medlemsstaterne til at sørge for, at parterne kan få bistand til at udfylde formularerne mv. under proceduren, samt til at oplyse, hvilke myndigheder eller organisationer der er kompetente til at yde parterne en sådan praktisk bistand.

2.2.8. Ændring af forordning (EF) nr. 1896/2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure

Forordningen om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure har bl.a. til formål at forenkle og fremskynde grænseoverskridende sager om ubestridte pengekrav.

Det følger af forordningen, at en skyldners indsigelse mod et betalingspåkrav indebærer, at sagen automatisk overgår til almindelig civil retssagsbehandling. Efter forordningen om indførelsen af den europæiske småkravsprocedure er trådt i kraft, vurderes dette ikke hensigtsmæssigt for så vidt angår krav, der falder inden for denne forordnings anvendelsesområde.

Der foreslås derfor en ændring af artikel 17 i forordningen om indførelse en europæisk betalingspåkravsprocedure, som medfører, at hvis sagen falder inden for anvendelsesområdet for den europæiske småkravsprocedure, kan den part, der har fremsat indsigelse over for et europæisk betalingspåkrav, anvende denne procedure frem for den almindelige civilretlige procedure.

2.2.9. Andre tekniske ændringer

Der foreslås herudover en række tekniske ændringer, som tilsigter at tilpasse forordningen om indførelse af en europæisk småkravsprocedure den retlige udvikling siden vedtagelsen i 2007, herunder f.eks. Lissabontraktatens ikrafttrædelse. Således foreslås bl.a. en ændring med henblik på at tilpasse bestemmelser til den delegationsprocedure, der følger af TEUF artikel 290.

3. Gældende dansk ret

Retsplejelovens kapitel 39 indeholder regler om behandling af sager om mindre krav. Reglerne blev indsat ved lov nr. 538 af 8. juni 2006 om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love (Politi- og domstolsreform) med det formål at indføre en enkel og omkostningsbesparende procedure for behandlingen af sager om mindre krav ved domstolene.

Reglerne anvendes som udgangspunkt på byretssager vedrørende krav uden økonomisk værdi, eller som har en økonomisk værdi af højst 50.000 kr., jf. retsplejelovens § 400, stk. 1, nr. 1. Endvidere finder reglerne anvendelse på krav, som overstiger beløbsgrænsen på 50.000 kr., men hvor parterne, efter at tvisten er opstået, aftaler, at sagen skal behandles efter disse regler, jf. § 400, stk. 1, nr. 2.

Retten kan i visse tilfælde, f.eks. hvor sagen angår særligt komplicerede faktiske eller retlige spørgsmål, af egen drift eller efter anmodning fra en

part bestemme, at sagen skal behandles uden anvendelse af reglerne i lovens kapitel 39, jf. retsplejelovens § 402, stk. 1.

Reglerne indebærer en forenklet proces bl.a. ved, at kravene til udformningen af stævning og svarskrift er særligt lempelige, og at retten varetager forberedelsen af sagen, jf. retsplejelovens § 406, stk. 2, 1. pkt. Endvidere kræver bevisførelse rettens tilladelse, som kun gives, når det må anses for sandsynligt, at bevisførelsen har betydning for sagen. Forberedelsen af sagen foregår som udgangspunkt på skriftligt grundlag, men retten kan indkalde til et retsmøde under forberedelsen, jf. lovens § 406, stk. 4. Det er i forarbejderne til lov nr. 538 af 8. juni 2006 forudsat, at parterne ikke har behov for advokatbistand under forberedelsen, og at retten forventes at yde vejledning og bistand til parterne.

Hovedforhandlingen gennemføres efter retsplejelovens almindelige regler, dog uden at sagsøgeren skal forelægge sagen for retten, jf. retsplejelovens § 407, stk. 1. Efter lovens § 410 gælder der i øvrigt forenkede regler for appelbehandling af sager, som behandles efter retsplejelovens kapitel 39, ligesom lovens § 408 begrænser omfanget af sagsomkostninger, der kan tilkendes i disse sager.

4. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Forslaget er som nævnt fremsat efter TEUF, tredje del, afsnit V, og er derfor omfattet af det danske retsforbehold. Danmark deltager således ikke i vedtagelsen af forordningen, som ikke vil være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

Sagen har derfor hverken lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

5. Høring

Forslaget har været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv. med en høringsfrist den 6. januar 2013:

Østre Landsret, Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten, samtlige byretter, Domstolsstyrelsen, Advokatrådet, Boligselskabernes Landsforening, Copenhagen Business School (Juridisk Institut), Danmarks Rederiforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Erhverv, Dansk Forening for Voldgift, Dansk InkassoBran-

cheforening, Dansk Retspolitisk Forening, Dansk Told og Skatteforbund, Danske Advokater, Danske Regioner, Danske Speditører, Datatilsynet, ADIPA, Den Danske Dommerforening, Det Danske Voldgiftsinstitut, DI-Organisation for Erhvervslivet, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolernes Tjenestemandforening, Erhvervsstyrelsen, Fagligt Fælles Forbund, Finans og Leasing, Finansrådet, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, FSR – danske revisorer, Foreningen Danske Inkassoadvokater, Forsikring & Pension, Grundejernes Landsforening, Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund, HK Landsklubben Danmarks Domstole, Håndværksrådet, Institut for Menneskerettigheder, IT-Branchen, Kommunernes Landsforening, Københavns Universitet (Det Juridiske Fakultet), Landbrug og Fødevarer, Landsorganisationen i Danmark, Lejernes Landsorganisation, Liberale Erhvervs Råd, Lægemiddelindustriforeningen, Procesbevillingsnævnet, Syddansk Universitet (Juridisk Institut), Realkreditrådet, Voldgiftsnævnet for Bygge- og Anlægsvirksomhed, Aalborg Universitet (Juridisk Institut), Aarhus Universitet (Juridisk Institut)

Østre Landsret, Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten, Københavns Byret, Danmarks Rederiforening, Dansk Retspolitisk Forening, Datatilsynet, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Forbrugerombudsmanden, FSR - danske revisorer, Håndværksrådet, Institut for Menneskerettigheder og Procesbevillingsnævnet har ikke bemærkninger til forslaget.

Advokatrådet bemærker, at den foreslåede revision af den gældende forordning virker fornuftig, men nævner dog samtidig, at den foreslåede forhøjelse af beløbsgrænsen til 10.000 EUR kolliderer med den danske grænseværdi for såkaldte småsager på 50.000 kr.

Dansk Byggeri anfører, at organisationen ser positivt på forslaget, og at de foreslåede ændringer af den europæiske småkravsprocedure og betalingspåkravsprocedure vil gøre det lettere for navnlig små og mellemstore virksomheder at anvende disse procedurer og dermed forbedre virksomhedernes mulighed for at forfølge krav i andre medlemsstater.

Dansk Byggeri vurderer desuden, at forslaget om indførelse af et loft for retsgebyrer, således at disse højst må udgøre 10 % af kravets værdi, fortsat vil kunne afholde fordringshavere fra at forfølge deres berettigede krav. Dansk Byggeri finder derfor, at det foreslåede ”loft” bør sænkes væsentligt, eventuelt kombineret med en forhøjelse af det tilladte mindstegebyr. Denne løsning vil – efter Dansk Byggeris opfattelse – indebære, at for-

dringshavere i mindre omfang afholdes fra at forfølge berettigede krav samtidig med, at forhøjelsen af mindstegebyret vil begrænse de åbenbart grundløse sagsanlæg.

Dansk Erhverv anser det for vigtigt, at småkravsproceduren er effektiv, og at sagsomkostningerne holdes på et niveau, der står mål med sagens genstand. Dansk Erhverv støtter på den baggrund den foretrukne løsningsmodel, som omtales under punkt 6 i konsekvensanalysen, som ledsager Kommissionens forordningsforslag⁵, og som ligger til grund for indholdet af forslaget.

Dansk Industri giver udtryk for bl.a., at organisationen er positiv over for fælles regler om inddrivelse af ubestridte og bestridte krav og over for de foreslåede ændringer, som synes at ville gøre de eksisterende forordninger om indførelse af henholdsvis en europæisk småkravsprocedure og en europæisk betalingspåkravsprocedure mere effektive, herunder navnlig for små og mellemstore virksomheder.

Dansk Inkassobranche anfører bl.a., at såfremt forslaget bliver omfattet af en parallelaftale mellem Danmark og EU, vil det kunne føre til en væsentlig reduktion af omkostningerne ved kreditorers forfølgelse af krav over grænserne. Foreningen bemærker samtidig, at der bør skabes overensstemmelse mellem beløbsgrænsen i Danmark på 50.000 kr. og beløbsgrænsen efter forslaget på 10.000 EUR. Endvidere anfører foreningen, at det er væsentligt, at forslaget om at anvende elektroniske midler til fjernkommunikation gennemføres, da risikoen for at blive pålagt fysisk deltagelse i retsmøder vil afholde mange kreditorer fra at anvende den europæiske småkravsprocedure.

Erhvervsstyrelsen bemærker, at forslaget virker fornuftigt, og at danske virksomheder, herunder ikke mindst små og mellemstore virksomheder, vil kunne drage fordel af bl.a. den forhøjede beløbsgrænse.

Forbrugerrådet henviser til de synspunkter, der blev fremsat af den europæiske forbrugerorganisation (BEUC) i forbindelse med høringen forud for forslagets fremsættelse. Forbrugerrådet er således positivt indstillet over for forslaget om en forhøjelse af beløbsgrænsen fra 2.000 EUR og

⁵ Resumé af konsekvensanalysen, Ledsagedokument til Forslag til Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EF) nr. 861/2007 om indførelse af en europæisk småkravsprocedure og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure, SWD(2013) 460 final.

indførelsen af et loft for retsgebyrer på 10 % af kravets værdi, som dog bør reduceres yderligere. Endvidere finder Forbrugerrådet det positivt, at parterne i videre omfang end hidtil skal ydes bistand i forbindelse med småkravsprocessen.

Forbrugerrådet bemærker sammenfattende, at organisationen støtter de tiltag, der forbedrer den nuværende småkravsprocedure, og opfordrer til, at der arbejdes for at sikre, at disse forbedringer ikke bliver udvandet under forhandlingerne om forslaget.

6. Nærhedsprincippet

Kommissionen anfører i sin begrundelse for forslaget bl.a., at målet om at øge tilliden blandt forbrugere og virksomheder i forbindelse med grænseoverskridende handel og adgangen til retlig prøvelse i forbindelse med grænseoverskridende retstvister kun kan nås ved at ændre den nuværende forordning, så den afspejler den udvikling, der er sket siden 2007, og afhjælper manglerne i forbindelse med anvendelsen af forordning (EF) nr. 861/2007 om indførelse af en europæisk småkravsprocedure.

Det anføres endvidere, at hvis ikke forordningen ændres, vil den aktuelle beløbsgrænse forhindre mange små og mellemstore virksomheder, som er involveret i grænseoverskridende tvister, fra at nyde godt af en forenklet og ensartet domstolsadgang i alle medlemsstater.

Ligeledes fremhæves det, at lovgivning på EU-plan vil være mere effektiv sammenlignet med individuelle tiltag i medlemsstaterne, da den ændrede forordning indfører fælles proceduremæssige regler for alle grænseoverskridende krav, uanset hvor i EU den pågældende ret er sat.

Herudover anføres det, at ændringerne vil forbedre adgangen til domstolsprøvelse for både forbrugere og små og mellemstore virksomheder, hvis krav for øjeblikket falder uden for forordningens anvendelsesområde, og at en forbedret adgang til effektive retlige procedurer for fordringshavere med krav af mindre værdi vil bidrage til et mere velfungerende indre marked.

Forslaget vurderes på den baggrund at være i overensstemmelse med nærhedsprincippet.

7. Andre landes kendte holdninger

Der ses ikke at foreligge offentlige tilkendegivelser om de øvrige medlemsstaters holdning til forslaget.

8. Foreløbig dansk holdning

Regeringen er overordnet positivt indstillet over for tiltag, der kan forenkle og fremskynde søgsmål om krav af mindre værdi på tværs af grænserne, samtidig med at omkostningerne i forbindelse hermed nedbringes.

Regeringen er på den baggrund generelt positiv over for initiativer, som har til formål at styrke den gældende ordning for behandlingen af grænseoverskridende sager om mindre krav.

Der lægges i den forbindelse vægt på, at en forenklet procesform fortsat lever op til de generelle retssikkerhedsmæssige krav, der stilles til domstolenes behandling af tvister, herunder for at sikre afgørelsernes materielle rigtighed.

9. Europa-Parlamentet

Forslaget til forordning behandles efter den almindelige lovgivningsprocedure (TEUF artikel 294), der indebærer, at forslaget skal vedtages af Europa-Parlamentet. Forslaget har endnu ikke været behandlet i Europa-Parlamentet.

10. Orientering af andre af Folketingets udvalg

Grundnotatet sendes – ud over til Folketingets Europaudvalg – til Folketingets Retsudvalg.